

שמתי לב לפליטת הקולמוס שעשיתי בדברי התגובה שלי למאמר של שלומית ידלין גדות. במקום "בלפור" כתבתי "יפו". רציתי לכתוב בלפור אבל חשבתי על יפו.

המתח בין טבען של ההפגנות בבלפור לאלה של יפו-לוד-ועכו הוא כה חזק, עד שנדמה לי שהתפרים בחברה הישראלית אינם יכולים לשאת אותו.

הניגוד בין האווירה הקרנבלית והמשחקית בבלפור לבין האלימות הרצחנית בערים המעורבות, מספר על פיצול חברתי ששם בסכנה את עתידה של החברה הישראלית. הפיצול אינו מאפשר להתייחס למערכת היחסים והייחוסים שבין כל קצוות וחלקי הפיצול. ואולי המסכות בבלפור מסתירות את האמת הכואבת על החברה הישראלית שקרועה לשבטים שונאים והופכת להיות אלימה יותר ויותר.

מאמרה של ידלין גדות על הבכחנליה של בלפור מתייחס רק לחלק מובחן בחברה הישראלית, החלק ש"אנחנו" שייכים אליו, ואיננו מתייחס לשלם הישראלי.

קשה לנו להודות שגם אנחנו אחראים לביטויי האלימות כלפי פלסטינים, חרדים, אתיופים ועוד גזרי השתייכות בחברה הישראלית. ההסתגרות שלנו בתוך ד' אמותינו, בערכים הליברלים שחלקנו הגדול מאמין בהם, יכולה בסופו של יום להיות חרב פיפיות.